

A felelősség és a felelőtlen

a felelősség: – Az életed pénzegység.
Átszámítva egy család: egy nő, két jó fiú,
egy morcos lány, te, unoka
és mondjuk, ház.
Az én pénzem ez, sok van belőle,
és jól bánok vele.

a felelőtlen: – Jó pénz ez, de vigyázz:
ha felváltod – lehűtöm a konyhát,
leülök, eszem, dícsérem a húst,
zsaroló leveleket titkolok,
nagyon fáradt vagyok. De most sem
alszom otthon.

a felelősség: – Tudom. Rejtegeted az ágyad. Félted.
A tizenkét halott halásztól félted,
akik meglelik az ilyen ágyakat a partnál,
s egyikük rátapad szemtelenül.

a felelőtlen: – Hagyj engem élni, és boldogabb leszel.
Ne kövess engem, és ne fizess velem.
A pénzed éljen, vándoroljon,
kezek mocskolják, agyak felejtsék,

és hadd ússzanak a halottas ágyak.

Budapest

Kemény István

Beilleszkedés a társadalomba

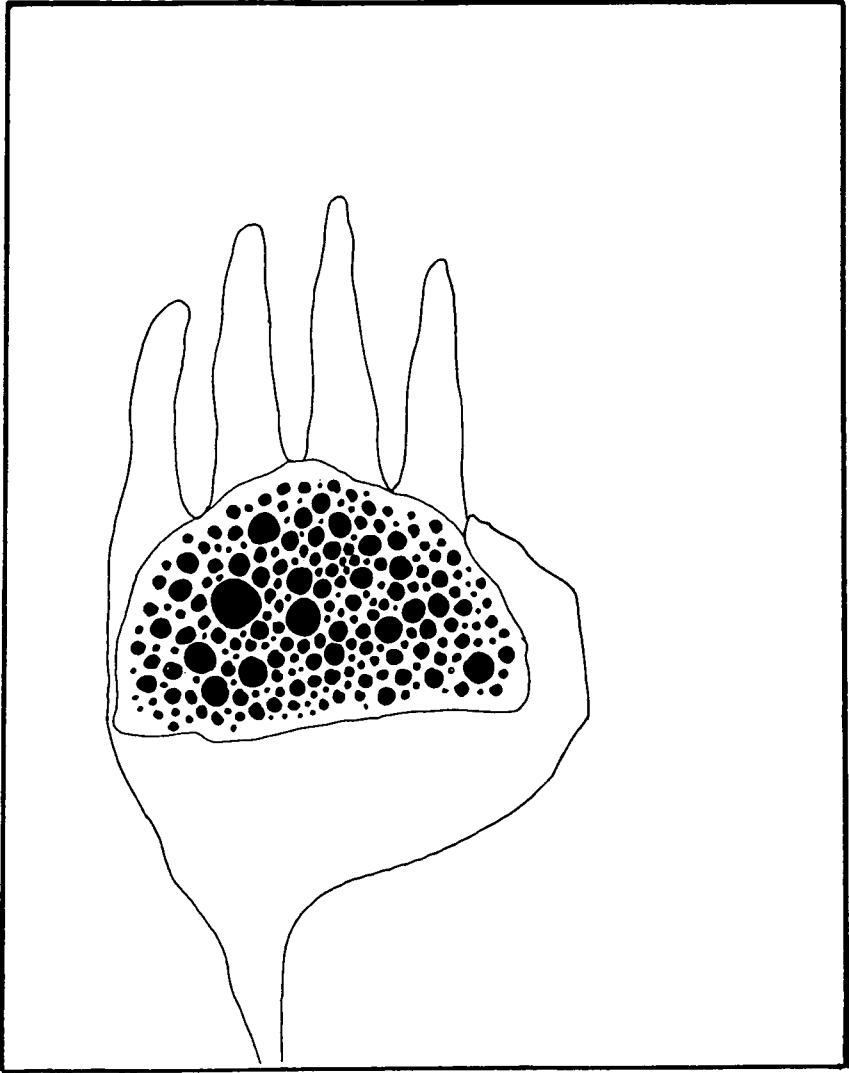
Sorra szakadnak meg a szálak, hazaszökдösnek, megcsíp a végük.
A lázmérőm lejárt, csak egy szürke nővér futkos benne föl-le.
Hallgat a kórus, ami mindig velem van, amióta élek.
Elfogytak az okos üveggyöngyök, amikért eddig megtűrtetek itt.

Nekem mindig a közöny volt az erőm, most sem bízhatok másban.
Sétálni viszlek, száraz közönyt akarok érezni a lábam alatt.
A sírásodból három van vagy csak egy, félútról azt is hazagurítjuk.
Kíméljük a még megmaradt szálakat, maradunk egymás közelében.

Most megzörgetik a vaskaput, amit velem cipeltetsz Veroná óta:
„Hírnöke vagyok én egy kérlelhetetlenül jó fizetésnek,
Mert hétezer zsoldos van úton, oldalukon csörömpöl a nulla.
A tárgyakat megveszik, a szálakat elvágják, tőlük lesz gyereketek is.”

Budapest

Kemény István

Czabarka Zsuzsanna